

Dosar nr.5240/118/2009

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA CIVILĂ, MINORI ȘI FAMILIE, LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI
SOCIALE

DECIZIA CIVILĂ NR. 251 C
Ședința publică din 20 aprilie 2011
Completul compus din:
PREȘEDINTE Daniela Petrovici
Judecător Mihaela Popoacă
Grefier Cornelia Ioniță

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public
Procuror – Raluca Georgeta Ceaușu

Pe rol, soluționarea apelului civil formulat de apelantul reclamant [...], cu domiciliul în loc. Constanța, [...], județul Constanța, de apelantul pârât **STATUL ROMÂN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE REPREZENTAT DE D.G.F.P. CONSTANȚA**, cu sediul în Constanța, b-dul I.G.Duca nr. 18 și de petentul **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL CONSTANȚA**, cu sediul în loc. Constanța, str. Avram Iancu nr. 34 A, împotriva sentinței civile nr. 1870/18.11.2010 pronunțată de Tribunalul Constanța – secția civilă în dosarul nr. 5240/118/2009, cererea având ca obiect reparare prejudicii erori judiciare/ art. 504 Cod procedură penală.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă apelantul reclamant [...], personal și asistat de avocat [...], în baza împuternicirii avocațiale depuse la dosar, lipsind apelantul pârât și apelantul petent.

Procedura de citare este legal îndeplinită, în conformitate cu dispozițiile art. 87 și urm. Cod procedură civilă.

S-a făcut referatul oral asupra cauzei de către grefierul de ședință, prin care s-a evidențiat că apelurile sunt declarate în termen, sunt motivate și scutite de plata taxelor judiciare de timbru, fiind solicitată judecarea cauzei în lipsă, potrivit art. 242 alin. 2 Cod procedură civilă.

Totodată învederează că apelantul pârât Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice reprezentat de D.G.F.P. Constanța a depus la data de 19.04.2011, prin serviciul registratură, întâmpinare la apelul promovat de reclamantul [...].

Instanța înmânează apărătorului ales al apelantului reclamant un exemplar de pe întâmpinarea formulată de pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice reprezentat de D.G.F.P. Constanța.

Apărătorul ales al apelantului reclamant susține că nu i-au fost comunicate motivele de apel și nici întâmpinarea pârâtului Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice reprezentat de D.G.F.P. Constanța și solicită amânarea cauzei sau lăsarea dosarului la a doua apelare pentru a lua cunoștință de conținutul acestora.

Instanța, verificând actele și lucrările dosarului constată că potrivit mențiunilor efectuate pe dovada de îndeplinire a procedurii de citare, la data de 23 februarie 2011, reclamantului i-au fost comunicate atât motivele de apel formulate de pârâțul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice reprezentat de D.G.F.P. Constanța cât și cele ale petentului Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța.

Totodată, dispune lăsarea dosarului la a doua apelare pentru a da posibilitate apărătorului ales al reclamantului să ia cunoștință de conținutul întâmpinării și al motivelor de apel.

La a doua apelare a cauzei se prezintă apelantul reclamant [...], personal și asistat de avocat [...], în baza împuternicirii avocațiale depuse la dosar, lipsind apelantul pârât și apelantul petent.

Întrebat fiind, apărătorul ales al apelantului reclamant arată că nu are alte cereri de formulat sau probe de propus.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu are alte aspecte de învederat și apreciază cauza în stare de judecată.

Instanța ia act de declarația părților prezente potrivit cu care acestea arată că nu mai au alte cereri de formulat sau probe de propus și, în temeiul dispozițiilor art. 150 Cod procedură civilă, constată încheiată cercetarea judecătorească și acordă cuvântul asupra apelurilor.

Apărătorul ales al apelantului reclamant, având cuvântul, pune concluzii de admitere a apelului propriu cu consecința schimbării hotărârii primei instanțe în sensul admiterii cererii de despăgubire astfel cum a fost formulată, cu cheltuieli de judecată.

Mai susține acesta că ulterior producerii accidentului colectiv de muncă în cadrul SC [...] SA reclamantul a fost arestat în mod abuziv și nelegal. În condițiile unei vinovății evidente a statului nu se recunoaște măcar răul produs unei persoane fără vină deși într-o atare situație, într-un stat civilizată, daunele pretinse ar tinde spre a fi suficiente pentru repararea integrală a prejudiciului cauzat pentru cele 80 de zile de arestare nelegală.

Nu pot fi primite criticile aduse de stat și de Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța cu privire la quantumul daunelor acordate având în vedere prejudiciul, traumele și suferințele psihice ale reclamantului, greu suportate și de familia acestuia, un efect de o gravitate extremă al arestării fiind decesul tatălui.

Deși prin acțiunea formulată a solicitat despăgubiri reprezentând salariul de care a fost lipsit în perioada privării de libertate, în quantum de 122.544 lei, instanța de fond i-a acordat numai 4.458 lei, iar în loc 7000.000 lei cu titlu de daune morale pentru compensarea suferințelor aduse, sumă consistentă dar semnificativă, i-a fost acordată o sumă în quantum de 100.000 lei.

Apărătorul ales al apelantului reclamant susține că după luarea măsurii privării de libertate a fost suspendat contractul individual de muncă, fiindu-i lezată dreptul la onoare și demnitate și umilit în fața angajaților șantierului, a colaboratorilor, a prietenilor și familiei. Datorită aceleiași măsuri a pierdut funcția pe care o deținea ceea ce a determinat demisia și angajarea într-o altă societate pe o funcție mult inferioară experienței și pregătirii profesionale.

În mod neîntemeiat, instanța de fond a fost respins capătul de cerere privind plata diferențelor de drepturi salariale cu motivarea că raporturile de muncă dintre reclamant și SC [...] SA Constanța au încetat la cererea reclamantului, prin demisie, fără a avea în vedere condițiile demisiei, faptul că oprobriul se intensifica și la locul de muncă. După eliberarea din detenția preventivă nu a mai fost angajat pe funcția de șef atelier ci pe cea de dispecer navă, cu o situație funcțională inferioară și salariu diminuat.

În concluzie, apărătorul ales al apelantului reclamant solicită reformarea hotărârii sub aspectul celor două aspecte privind neacordarea despăgubirilor reprezentând salariul de care a fost lipsit și neacordarea daunelor morale, cerere apreciată ca fiind rezonabilă și admiterea apelului și sub aspectul capătului de cerere privind înscrierea în carnetul de muncă a perioadei de detenție ca vechime în muncă, având în vedere că potrivit art. 505 alin. 3 Cod procedură penală are posibilitatea să ceară repararea acestui prejudiciu.

În ceea ce privește capătul de cerere privind cheltuielile de judecată, susține că în mod nejustificat au fost respinse de instanța de fond ca nedovedită cu înscrisuri, deși actele justificative pentru onorariu expertiză și onorariu avocat se află în dosarul Judecătoriei Galați.

În ceea ce privește apelurile pârâtului Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice și al Parchetului de pe lângă Tribunalul Constanța, pune concluzii de respingere va vădit neîntemeiate.

Reprezentantul Ministerul Public, având cuvântul, pune concluzii de admitere a apelului Statului Român prin Ministerul Finanțelor Publice și a apelului Parchetului de pe lângă Tribunalul Constanța, daunele materiale acordate de instanța de fond fiind neîntemeiate întrucât nu s-a dovedit legătura de cauzalitate dintre arestarea reclamantului și schimbarea funcției și reducerea salariului, având în vedere și împrejurarea că raporturile de muncă au încetat la cererea reclamantului. Solicită a se observa că nu există legătură de cauzalitate care să justifice acordarea despăgubirilor salariale reprezentând diferența dintre salariul pe care îl avea înainte de arestare și salariile obținute în anii următori la societățile comerciale unde s-a angajat, urmând a fi avut în vedere câștigul net obținut de reclamant în luna anterioară celei în care a fost dispusă măsura arestării preventive și nu media salariului net obținut de reclamant în prima jumătate a anului 2001.

Totodată, solicită reaprecierea cuantumului daunelor morale în sensul reducerii, în raport de consecințele negative suferite, de importanța valorilor lezate și de practica Înaltei Curți de Casație și Justiție și jurisprudența C.E.D.O.

Instanța rămâne în pronunțare asupra apelurilor.

CURTEA

Asupra apelului civil de față;

La 9 decembrie 2008 reclamantul [...] a chemat în judecată pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor solicitând instanței obligarea pârâtului la plata unor pagube materiale de 12.500 lei reprezentând drepturi salariale majorate, indexate și reactualizate și beneficiul nerealizat pe durata arestării nelegale, și la

plata sumei de 500.000 lei daune morale pentru vătămarea drepturilor nepatrimoniale ca demnitatea, onoarea, reputația și prestigiul profesional.

De asemenea, reclamantul a solicitat să i se calculeze vechimea în muncă pe perioada privării de libertate și să fie obligat pârâtul la restituirea cheltuielilor de judecată efectuate pe toată perioada desfășurării procesului penal.

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că a fost arestat nelegal la data de 6 iunie 2001, după producerea accidentului colectiv de muncă din 5 iunie 2001 la bordul navei [...]. La data arestării reclamantul îndeplinea funcția de șef atelier corp montaj din cadrul S.C. [...] S.A. Constanța și a fost învinuit pentru infracțiuni prevăzute de legea protecției muncii nr. 90/1996, vătămare corporală din culpă – art. 184 Cod penal și ucidere din culpă – art. 178 Cod penal.

Susține reclamantul că a afirmat permanent pe perioada cercetării penale că nu este vinovat pentru că s-a aflat în concediu de odihnă la data intrării navei în șantier și la momentul luării măsurilor pentru executarea lucrărilor de reparații la nava [...], dar cu toate acestea a fost arestat pentru o perioadă de aproximativ 3 luni, până la 24.08.2001 când a fost eliberat prin decizia Tribunalului Constanța.

La 28 mai 2001 a avut loc o restructurare iar reclamantul a fost schimbat din funcția de șef serviciu S.U.P. – N.R. și a fost numit pe postul de șef atelier Corp montaj dar până la data producerii accidentului atelierul nu fusese preluat și condus de reclamant.

Susține că la data arestării nu se cunoșteau cauzele sau împrejurările producerii accidentului iar învinuirile care s-au adus reclamantului aveau la bază atribuții care nu erau menționate în fișa postului său.

Arată că a fost arestat pentru accidentul din 5 iunie 2001 care s-a soldat cu decesul a 5 muncitori din cadrul atelierului a cărui conducere nu o preluase. În septembrie 2004, după rejudecarea cauzei, Curtea de Apel Constanța a casat sentința Judecătorei și decizia Tribunalului și a dispus restituirea dosarului la Parchet pentru refacerea urmăririi penale și refacerea expertizei tehnice complexe de mai mulți specialiști în domeniul naval, petrolier și protecția muncii. Prin rechizitoriul din 28.12.2007 Parchetul a dispus scoaterea reclamantului de sub urmărire penală, după șase ani și jumătate de la arestarea nelegală.

Susține că arestarea nelegală timp de aproximativ trei luni și implicarea sa timp de șase ani și jumătate într-un proces penal i-au lezat în mod grav dreptul la onoare, demnitate, reputație și prestigiu, producându-i suferințe psihice cu consecințe ireparabile pe plan moral, social, profesional și fizic.

Ulterior reclamantul a majorat câtimea daunelor materiale solicitate la 74.181 lei și a daunelor morale la 700.000 lei.

Prin sentința civilă nr. 1870 din 18 noiembrie 2010 Tribunalul Constanța a admis în parte acțiunea reclamantului [...] și a obligat pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice la plata de despăgubiri materiale de 4.458 lei, actualizate cu indicele de inflație și la 100.000 lei cu titlu de daune morale către reclamant. A respins restul pretențiilor ca nefondate. A obligat pârâtul la 2.800 lei cheltuieli de judecată către reclamant.

În considerentele sentinței pronunțate a reținut tribunalul că reclamantul a fost arestat nelegal pentru o perioadă de aproximativ 3 luni, pentru niște fapte pe care nu le-a săvârșit, ceea ce i-a cauzat un prejudiciu material și moral.

Instanța a mai reținut că potrivit art. 504 Cod procedură penală reclamantul are dreptul la o reparație materială și morală corespunzătoare perioadei reținerii preventive. Cu titlu de despăgubiri materiale reclamantului i se cuvin drepturile salariale exclusiv pe durate arestării nelegale, actualizate cu indicele de inflație, iar pentru lezarea dreptului fundamentat la libertate, viață privată, onoare, demnitate și pentru afectarea prestigiului său în societate reclamantului i se cuvin despăgubiri morale de 100.000 lei.

Cererea de înscriere ca vechime în muncă a perioadei de privare de libertate a fost respinsă cu motivarea că reclamantul poate solicita acest lucru în contradictoriu cu societatea angajatoare, după obținerea unei hotărâri judecătorești de constatare a caracterului nelegal al măsurii.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamantul [...] și pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice și Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța.

În apelul formulat, reclamantul a criticat sentința susținând că instanța a respins neîntemeiat cererea de acordare a drepturilor salariale cuvenite după denunțarea unilaterală a contractului de muncă și a redus fără temei cuantumul daunelor morale solicitate la o sumă simbolică și nesemnificativă. De asemenea, susține că instanța a respins greșit cererea sa de restituire a cheltuielilor de judecată dovedite cu înscrisuri depuse și că prin respingerea cererii de înscriere în carnetul de muncă a perioadei de detenție ca vechime în muncă au fost încălcate dispozițiile art. 505 alin. 3 Cod procedură penală.

În apelul lor, Statul Român și Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța au criticat sentința sub aspectul cuantumului daunelor morale acordate.

Se susține că suma de 100.000 lei acordată de instanța de fond cu titlu de daune morale este nejustificat de mare în raport cu împrejurările reale ale speței, respectiv cu perioada arestării preventive și cu consecințele concrete pe care această măsură le-a avut asupra existenței reclamantului, a activității profesionale, vieții sociale și imaginii acestuia.

Referitor la daunele materiale acordate, apelantul Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța consideră că nu-a dovedit legătura de cauzalitate între arestarea reclamantului, schimbarea funcției și reducerea salariului pentru că nu există o hotărâre a Consiliului de Administrație prin care reclamantul să fi fost eliberat din funcție. Reclamantul a demisionat și acest act reprezintă manifestarea voinței sale în calitate de angajat. Arată că nu există legătură de cauzalitate nici pentru acordarea diferenței dintre salariul pe care îl avea înainte de arestare și salariile obținute în anii următori la societățile comerciale unde s-a angajat și că la acordarea acestor despăgubiri materiale instanța trebuia să aibă în vedere câștigul net obținut de reclamant în luna anterioară celei în care s-a dispus măsura arestării preventive, iar nu media salariului net obținut de reclamant în prima jumătate a anului 2011.

Examinând legalitatea și temeinicia hotărârii apelate în raport de criticile formulate în apel, instanța reține următoarele:

Cu privire la cuantumul daunelor morale;

Despăgubirile în sumă de 100.000 lei (aproximativ 24.000 euro) acordate de instanța de fond, chiar dacă sunt limitate, prin considerente, la durata arestării preventive, ele sunt acoperitoare pentru atingerea adusă reputației sociale și profesionale a reclamantului de existența procesului penal și luarea măsurii arestării preventive pe perioada de 82 zile, precum și pentru suferința psihică pe care i-a provocat-o privarea de libertate. Instanța de fond a reținut, la determinarea cuantumului daunelor morale, aspectele esențiale ale cauzei, ca funcția de șef de atelier/ șef serviciu al unei societăți de importanță națională a reclamantului, precum și consecințele pe care intentarea unui proces nereal în legătură cu serviciul le-a avut asupra onoarei, creditului moral, poziției sociale și prestigiului profesional al reclamantului.

Nu se poate contesta faptul că arestarea reclamantului timp de 82 de zile și obligarea sa de a fi prezent în sălile de judecată timp de 6 ani și jumătate nu au fost de natură să atingă grav onoarea și demnitatea reclamantului, iar expunerea sa la disprețul public și un sentiment accentuat de frustrare, de dezumanizare și de afectare importantă a prestigiului său profesional și a personalității sale morale constituie elemente semnificative pentru ~~conturarea~~ prejudiciului moral suferit de acesta – un prejudiciu psihic de netăgăduit, un prejudiciu de imagine multiplu și complex, un prejudiciu de familie, ce se impune a fi reparat în condițiile legii.

Dar instanța de fond a apreciat corect atât în ce privește valorile lezate (poziția socială și profesională) și gradul de lezare a acestor valori, reținând întemeiat probele administrate cu privire la intensitatea cu care reclamantul a perceput consecințele vătămării.

Aprecierea asupra cuantumului prejudiciului moral suferit de o persoană nu se poate face prin analogie cu alte situații reținute în practica judiciară a instanțelor naționale sau europene, așa cum susțin greșit apelanții pârâți, pentru că deși criteriile de analiză a prejudiciului moral sunt criterii obiective, evaluarea lor se face prin raportare la fiecare individ, percepția consecințelor morale ale încălcării drepturilor fundamentale fiind o chestiune care se verifică diferit de la o persoană la alta.

Se constată, în consecință, că daunele morale acordate reclamantului conferă acestuia o satisfacție echitabilă, iar acordarea unui quantum mai mare sau mai mic nu ar respecta condiția aprecierii rezonabile, pe o bază echitabilă, corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs reclamantului.

În consecință, apelurile reclamantului și ale pârâților, pentru motivele mai sus menționate, vor fi respinse ca nefondate.

Este nefondată critica ce vizează cuantumul daunelor materiale acordate reclamantului prin hotărârea primei instanțe.

Principiul răspunderii patrimoniale a Statului pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvârșite în procesele penale este consacrat de Constituția României și în acord cu dispozițiile art. 3 din Protocolul nr. 7 adițional ca Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Obligația statului la repararea pagubei în cazul condamnării sau luării unei măsuri privative pe nedrept – indiferent de temeiul achitării și de infracțiunea pentru care a intervenit achitarea - decurge din raporturile de drept public și poate fi antrenată în condițiile stabilite cumulativ prin art. 504 Cod procedură penală, care impun repararea integrală a prejudiciului suferit de victima erorii judiciare, fără a distinge după cum acesta este material sau moral.

Este evident că repararea prejudiciului trebuie să fie integrală, acesta fiind un principiu care, desprins din răspunderea civilă delictuală, se aplică și în cazul erorilor judiciare. Aceasta pentru că rațiunea dispozițiilor cuprinse în art. 504 și urm. Cod procedură penală constă, în primul rând, în dezdăunarea celor nevinovați și, în al doilea rând, prevederile legale realizează o funcție preventivă, existența unor atari dispoziții fiind de natură să sporească vigilența organelor judiciare în verificarea și aprecierea materialului probator pentru a nu se ajunge la luarea unor măsuri nedrepte.

Finalitatea proprie a reglementării privind repararea pagubei produsă prin eroare judiciară este de a restabili ordinea de drept și cu privire la latura materială și morală a consecințelor unui act de justiție declarat nedrept.

Prin urmare, cauza care determină antrenarea răspunderii statului, factorul prejudiciabil este actul de justiție declarat nedrept –privarea de libertate ori restrângerea libertății, iar nu cercetările care s-ar face în legătură cu săvârșirea unei infracțiuni și se limitează la durata arestării preventive.

Cercetările desfășurate în perioada derulării procesului penal până la pronunțarea soluției de scoatere de sub urmărire penală reprezintă o cauză licită pentru care statul nu poate fi ținut să răspundă. Cu atât mai puțin poate fi antrenată răspunderea statului pentru un prejudiciu produs ulterior scoaterii de sub urmărire penală determinat de neangajarea reclamantului într-o funcție similară celei de șef de serviciu/șef de atelier deținută la începerea cercetărilor penale. Nu numai că nu există o cauză ilicită, dar nu există nici o dovadă că lipsa unor venituri salariale echivalente cu cele obținute în funcția pe care o avea la data arestării ar fi fost provocată de arestul apelantului și că ar fi, prin urmare, o consecință directă a erorii judiciare ce constituie temei al răspunderii ce se solicită a fi instituită.

De altfel, chiar reclamantul a recunoscut împrejurarea că, anterior scoaterii sale de sub urmărire penală prin rechizitoriul din 28.12.2007, a fost angajat în cadrul aceleiași unități într-un post inferior funcției de conducere pe care o deținea anterior arestării, dar a demisionat pentru că salariul oferit nu a fost considerat suficient de către reclamant.

Este real faptul că salariul oferit a fost inferior celui obținut în funcția de șef de serviciu, dar acest aspect nu poate fi imputat pârâtului și nu este o consecință directă a erorii judiciare ce constituie temei al răspunderii statului conform art. 504 C.proc.penală.

Se reține astfel că statul nu poate fi ținut a răspunde, în condițiile art. 504 C.proc.penală, decât pentru prejudiciul creat reclamantului urmare a reținerii și arestării sale nelegale pentru o perioadă de 82 zile, prejudiciul suferit de reclamant fiind echivalent cu salariul de care a fost lipsit reclamantul în această perioadă – 4818 lei – sumă ce trebuie reactualizată cu indicele de inflație de la data reținerii

acestui și până la plata efectivă a acestor despăgubiri. Valoarea de 4818 lei a fost stabilită prin expertiza efectuată în cauză de d-na expert [...] și a avut în vedere grila de salarii prezentată instanței de SNC prin adresa nr. 3216/12.03.2010. Instanța de fond a stabilit că reclamantului i se cuvin despăgubiri materiale reprezentând salariul net neîncasat în perioada arestării, în cuantum de 4458 lei, actualizat cu indicele de inflație, suma astfel reținută nefiind contestată în apel de către reclamant; contestația reclamantului a privit numai neacordarea drepturilor salariale corespunzătoare salariului încasat anterior arestării și pentru perioada ulterioară încetării arestării, până la data formulării acțiunii. În aceste condiții, despăgubirile reprezentând drepturile salariale convenite sunt limitate, în respectarea principiului disponibilității, la suma stabilită de instanța de fond.

Celelalte pretenții ale reclamantului ce reprezintă diferența dintre salariul aferent funcției șef de atelier corp RN și venitul realizat după reîncadrarea sa și până la data finalizării procesului penal prin scoaterea de sub urmărire penală se rețin a fi nefondate, apelul reclamantului [...] și apelul pârâtului Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice fiind neîntemeiate sub acest aspect.

Cu privire la stabilirea perioade de privare de libertate ca vechime în muncă instanța reține că, potrivit art. 505 alin. 4 din Codul de procedură penală, persoanele care au fost private de libertate pe nedrept, îndreptățite la repararea pagubei, care înainte de privarea de libertate erau încadrate în muncă, li se calculează, la vechimea în muncă stabilită potrivit legii, și timpul cât au fost private de libertate.

Stabilirea acestei perioade de privare de libertate ca vechime în muncă este așadar o consecință legală a constatării nelegalității arestării și se înscrie în ansamblul mijloacelor prin care se asigură reparația prejudiciului produs prin măsura nelegală. De aceea, stabilirea ca vechime în muncă a perioadei de privare de libertate se dispune în cadrul procesului de reparație a prejudiciului și nu neapărat în cadrul unui alt proces purtat în contradictoriu cu unitatea angajatoare. Fiind o măsură de reparație legal reglementată, constatarea de către instanța care soluționează cererea de reparație a prejudiciului produs prin arestare nelegală este opozabilă atât Statului Român, cu calitate procesuală pasivă în aceste procese, cât și unității deținatoare ori celei care asigură evidența vechimii în muncă.

De aceea, constatând că instanța de fond a încălcat, prin soluția pronunțată, prevederile art. 505 alin. 4 Cod procedură penală, se va admite apelul reclamantului sub acest aspect.

Pentru considerentele expuse, în baza art. 296 C.proc.civ. se vor respinge ca nefondate apelurile declarate de Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice și de Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța și se va admite apelul reclamantului, hotărârea primei instanțe fiind schimbată în parte, sub aspectul constatării ca vechime în muncă a duratei arestării, astfel cum s-a reținut mai sus.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge apelurile formulate de pârâtul **STATUL ROMÂN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE REPREZENTAT DE D.G.F.P. CONSTANȚA**, cu sediul în Constanța, b-dul I.G.Duca nr. 18 și de **PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL CONSTANȚA**, cu sediul în loc. Constanța, str. Avram Iancu nr. 34 A, împotriva sentinței civile nr. 1870/18.11.2010 pronunțată de Tribunalul Constanța – secția civilă în dosarul nr. 5240/118/2009.

Admite apelul formulat de reclamantul [...], cu domiciliul în loc. Constanța, [...], județul Constanța împotriva sentinței civile nr. 1870/18.11.2010 pronunțată de Tribunalul Constanța – secția civilă în dosarul nr. 5240/118/2009.

Schimbă în parte sentința apelată, în sensul că stabilește ca perioada 06.06.2001-24.08.2001, reprezintă vechime în muncă, potrivit art. 505 al.(3) Cod procedură penală.

Menține restul dispozițiilor sentinței.

Respinge ca nefondată cererea apelantului reclamant de acordare a cheltuielilor de judecată.

Definitivă.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20.04.2011.

Președinte,
Daniela Petrovici

Judecător,
Mihaela Popoacă

Grefier,
Cornelia Ioniță

*Jud.fond: C.Ciucă/
Tehnored.dec.jud.:D.Petrovici/10.08.2011/5ex./*